

Arrest

nr. 349 479 van 30 juni 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88 / 1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 april 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 april 2025.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 7 mei 2025 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 mei 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, en van attaché F. DEWITTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, verklaart België te zijn binnengekomen op 17 februari 2022. Diezelfde dag dient zij een verzoek om internationale bescherming in. Op 30 maart 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing “*niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)*”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gaat in arrest nr. 315 298 van 23 oktober 2024 over tot de vernietiging van deze beslissing. Op 11 april 2025 neemt de commissaris-generaal andermaal een beslissing “*niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)*”. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 15 april 2025 aangetekend aan verzoekster ter kennis wordt gebracht, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u 28 jaar oud, Afghaanse van nationaliteit, sjiïet van religie en Hazara van etnie. U verklaart te zijn geboren in Janglak en te zijn opgegroeid in Rasini (district Qarabagh, provincie Ghazni) en de laatste twee jaar voor uw vertrek woonde u in Dasht-e Barchi, gelegen in het westen van de stad Kabul. U ging twaalf jaar naar school. Uw vader is overleden en uw moeder woont met uw zus in Iran. De tweede vrouw van uw vader – uw stiefmoeder – woont in Ghazni. Uw drie halfbroers en drie zussen verblijven in Ghazni.

Middels een gearrangeerd huwelijk trouwde u op 2 mei 2017 met J. G., die legaal in Duitsland verbleef. U woonde vanaf dat moment bij uw schoonfamilie in Kabul, stopte met school en vervoegde uiteindelijk uw man op legale wijze in het Duitse Hannover in juni 2019. Kort daarop verliet u uw echtgenoot en verhuisde u naar een vrouwenhuis elders in Duitsland. Uw man accepteerde dit niet en eiste minstens dat u alle door hem gemaakte kosten voor u zou vergoeden. Op 9 januari 2021 vroeg u uiteindelijk formeel de scheiding aan, waar uw man mee instemde. Op 7 december 2021 werd jullie scheiding bevestigd door de Duitse rechtbank. Teneinde legaal in Duitsland te kunnen verblijven, diende u op 5 augustus 2021 een verzoek om internationale bescherming in bij de Duitse autoriteiten. Op 13 juli 2022 werd u internationale bescherming toegekend. Intussen leerde u op Oudejaar 2019 uw huidige partner kennen, de in België legaal woonachtige S. S. (CGVS, xx/xxxxx, OV x.xxx.xxx), eveneens afkomstig uit de provincie Ghazni. Jullie begonnen een latrelatie en u trok bij hem in te België. Op 1 juli 2022 werd jullie dochter N. G. (CGVS xx/xxxxxx, OV x.xxx.xxx) geboren in België.

Op 17 februari 2022 diende u in België een verzoek om internationale bescherming in. Op 17 februari 2023 vond uw persoonlijk onderhoud plaats.

Betreffende Duitsland vreesde u wraak van uw ex-man omdat u van hem scheidde en intussen een relatie heeft met en kind heeft van iemand anders. Hij zou tegen uw zus hebben gezegd dat hij u niet gerust zou laten en met u wilde afrekenen. Daarnaast wilde u in België met uw huidige partner en dochter een gezin vormen en voelde u zich in Duitsland eenzaam.

Betreffende uw problemen in Afghanistan verwees u naar de scheiding van uw ex-man en vreesde u wraak van enerzijds zijn familie, anderzijds van uw eigen familie, meer bepaald uw paternale oom die het huwelijk tussen u en J. arrangeerde.

Ter staving legde u de volgende documenten voor: uw taskara; uw geboortetest; de Duitse moederpas toen u in verwachting was; de Duitse scheidingsdocumenten; en rouwfoto's van uw overleden vader.

Op 30 maart 2023 nam het CGVS een niet-ontvankelijkheidsbeslissing daar u reeds internationale bescherming genoot in Duitsland. U tekende beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV; de Raad), waarin u vasthield aan uw vrees ten aanzien van Duitsland en zich beriep op uw relatie en dochter in België. Nog stelde u dat er geen absolute zekerheid was dat uw dochter N., geboren in België, automatisch dezelfde beschermingsstatus zal worden verleend als u – haar moeder – in Duitsland werd toegekend. U verwees hierbij naar het AIDA 'Country Report: Germany. Update 2023' van 10 juli 2024. Ter staving legde u een geboorteakte van uw dochter N. voor en een beslissing van Duitsland van 26 september 2022 om u en N. niet terug te nemen.

In haar arrest van 23 oktober 2024 (arrestnummer 315.298) vernietigde de Raad de beslissing van het CGVS. De RvV stelde vast dat het administratief dossier noch het rechtsplegingsdossier informatie bevat die bevestigt dat uw dochter N. eveneens internationale bescherming in Duitsland zou hebben gekregen of hiervoor in aanmerking zou komen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn (Eurodac Search Result, 17 oktober 2022 en Eurodac Marked Hit, 26 oktober 2022), blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Duitsland. Deze vaststelling wordt door u niet betwist.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een “bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid” moet worden bereikt, wat slechts het geval is “wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie niét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de

lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigten [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Met betrekking tot de situatie en levensomstandigheden van (terugkerende) begunstigten van internationale bescherming in Duitsland, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat de landeninformatie in dit verband (Country Report: Germany. Update 2022, AIDA/ECRE, April 2023 and available on: https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2023/04/AIDA-DE_2022update.pdf) niet toelaat om te besluiten dat elke (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming er blootgesteld zal worden aan een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die hem verhindert om te voorzien in zijn basisbehoeften.

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als verzoeker om internationale bescherming in Duitsland, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, geconfronteerd werd met bepaalde ernstige feiten en situaties omdat uw echtgenoot uw verzoek om te scheiden niet direct accepteerde (CGVS pp. 6-12), moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn.

Wat uw situatie als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland betreft, moet daarenboven worden benadrukt dat u geen concrete, soortgelijke ervaringen doet gelden.

U geeft weliswaar aan dat u in Duitsland wraak van uw toenmalige echtgenoot vreest, maar u kon in Duitsland telkens rekenen op gepaste bijstand van de Duitse autoriteiten. Zo werd u van Hannover naar een andere stad op ruim 100 kilometer van Hannover verplaatst, maar toen uw (intussen ex-)man ontdekte dat u in deze stad verbleef, werd een ander vrouwenhuis voor u geregeld in een stad op ruim 200 kilometer van Hannover. Bovendien kon u in het vrouwenhuis rekenen op sociale, juridische en psychologische bijstand (CGVS, pp. 5, 8-9). U kon bovendien scheiden van uw echtgenoot en genoot bijstand van een advocaat in dit proces, getuige de voorgelegde scheidingspapieren. Nog kon u in Duitsland tijdens uw zwangerschap telkens rekenen op medische bijstand (CGVS, p. 5), hetgeen ook uit het door u voorgelegde moederboekje blijkt. U hoorde enkel van uw zus dat J. met u zou willen afrekenen en u niet gerust zou willen laten (CGVS, p. 8), maar stapte nooit naar de Duitse politie in verband met uw ex (CGVS, p. 9) en u kende daarenboven geen persoonlijke problemen met hem nadat u hem verlaten heeft (CGVS, p. 8).

De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van uw moeilijke gezinssituatie als moeder met jong kind, doet hieraan géén afbreuk, aangezien u niet aantoonde dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95).

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

*De door u aan het CGVS overhandigde **documenten** – uw taskara, geboortecertificaat en de rouwfoto's van wijlen uw vader – en de in het verzoekschrift bij de RvV voorgelegde geboortecertificaat van uw dochter werpen geen ander licht op bovenstaande vaststellingen. Zij zijn immers enerzijds enkel een indicatie van uw identiteit, nationaliteit en herkomst, anderzijds geven ze een indicatie van het overlijden van uw vader in*

Afghanistan en zijn werkzaamheden bij de voormalige Afghaanse politie. Op geen enkele wijze kan uit al deze documenten evenwel een vrees uwentwege ten aanzien van Duitsland worden afgeleid.

Het in het verzoekschrift bij de RvV voorgelegde antwoord van Duitsland inzake uw terugname van september 2022, wijst erop dat u en uw dochter N. niet worden teruggenomen door Duitsland omdat enkel u en niet N. over een Duitse beschermingsstatus beschikt. Uit het antwoorddocument van Duitsland van maart 2022 – vóór de geboorte van N. – blijkt bovendien dat de Duitse autoriteiten uw terugleiding wel accepteerden. Er is dan ook geen enkele administratieve grond die aantoont dat u niet naar Duitsland, waar u op 13 juli 2022 internationale bescherming werd toegekend, zou kunnen terugkeren.

Voorts verwijst u naar uw relatie met S. S. (CGVS, pp. 2-3, 5-6). Sinds 1 juli 2022 hebben jullie een dochter, N. G. (CGVS xx/xxxxx), die in België werd erkend als vluchteling.

*Het loutere feit dat u moeder bent van een minderjarig persoon met Belgisch verblijfsrecht (en partner bent van de vader, die eveneens legaal in België verblijft), geeft u echter niet automatisch recht op een internationale beschermingsstatus. Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij wordt rekening gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de algemene situatie in het land van herkomst **alsook in het land dat internationale bescherming toekende** op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming.*

Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving (zie HvJ, 4 oktober 2018, zaak C-652/16) noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid of levenspartner van een persoon met legaal Belgisch verblijfsrecht, louter op basis van zijn familieband met deze persoon.

In haar arrest van 4 oktober 2018, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie herhaald en benadrukt dat de richtlijn 2011/95/EU, zogenaamd 'Kwalificatie (herschikking)' de toekenning van internationale bescherming uitdrukkelijk voorbehoudt aan personen bedoeld in de richtlijn : de personen die een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging hebben en de personen die een persoonlijk reëel risico op ernstige schade lopen. Dit is niet het geval wat u betreft, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het staat u vrij gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van uw gezinssituatie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Duitsland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Afghanistan.

(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In wat zich aandient als een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1, A, van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b), van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster past de vier elementen vevat in de vluchtelingendefinitie in artikel 1, A, van het Verdrag van Genève toe op haar situatie. Zij werpt op dat zij bij een eventuele terugkeer naar Duitsland vreest te worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling. Zij vreest er haar ex-man. Verder begrijpt zij niet waarom de verwerende partij haar dochter wel erkend heeft als vluchteling en voor haar, op dezelfde dag, een negatieve beslissing heeft genomen. Zij vraagt zich af bij wie zij haar dochter in België moet achterlaten; haar partner werkt voltijds, en of zij haar kind moet meenemen naar Duitsland, hetgeen haar

partner (de vader) niet zal toelaten. Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat er geen administratieve grond is die aantoonst dat zij niet naar Duitsland kan terugkeren, meent verzoekster dat dit een voorbeeld is van blindelinge toepassing van de wet, zonder haar persoonlijke situatie in het onderzoek te betrekken. Tot slot is verzoekster van mening zij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in het licht van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster vraagt in hoofdorde haar de vluchtelingenstatus toe te kennen, minstens de bestreden beslissing te vernietigen en in ondergeschikte orde haar subsidiaire bescherming toe te kennen, minstens de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoekster voegt ter staving van haar betoog de beslissing tot erkenning van haar dochter als vluchteling *d.d.* 11 april 2025 (stuk 2).

2.2.2. De verwerende partij legt, overeenkomstig oud artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota neer waarin zij, onder vermelding van een werkende weblink, wijst op het rapport AIDA/ECRE "*Country Report: Germany. Update 2024*" van 16 juni 2025 en volhardt in het geheel van de overwegingen in de bestreden beslissing.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.3. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet in de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer deze reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 13 juli 2022 internationale bescherming werd toegekend in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Duitsland (administratief dossier, map 7, landeninformatie, stuk 2, *Eurodac Search Result* en *Eurodac Marked Hit*). Verzoekster betwist dit niet en brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat zij actueel niet meer over internationale bescherming zou beschikken. Zij brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de haar verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

2.3.4. Bijgevolg wordt *in casu* vermoed dat verzoekster geen nood heeft aan internationale bescherming in België, precies omdat zij reeds internationale bescherming geniet in een ander land, met name Duitsland.

In dit kader brengt de Raad in herinnering dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 van het Verdrag betreffende de Europese Unie. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd.

Het beginsel van het wederzijds vertrouwen tussen de Europese lidstaten vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Duitsland en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die

internationale bescherming genieten in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, met name de artikelen 1 en 4, met het Verdrag van Genève en met het EVRM (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 83-85, en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Dit wederzijds vertrouwensbeginsel betreft volgens de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie evenwel een weerlegbaar vermoeden. Er kan immers volgens het Hof van Justitie niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 86).

De weerlegging van het wederzijds vertrouwensbeginsel vereist evenwel dat er sprake is van een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest in geval van overbrenging naar een andere lidstaat. Het vermoeden wordt weerlegd wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de betrokken verzoeker, als persoon die deze bescherming geniet in die andere lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, ptn. 50-51; beschikkingen van 13 november 2019, Hamed en Omar, C-540/17 en C-541/17, pt. 35).

De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer *“de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”* (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 90).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 89).

Het kan voorts niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163/17, Jawo, pt. 95).

De Raad brengt verder nog in herinnering dat situaties die geen *“zeer verregaande materiële deprivatie”* teweegbrengen, volgens het Hof van Justitie niet van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt:

- door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden;
- door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat;
- door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend;
- door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten; of
- door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden.

Schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de (voormalige) richtlijn 2011/95/EU (heden hoofdstuk VII van de Verordening (EU) 2024/1347 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen, en voor de inhoud van de verleende bescherming, tot wijziging van

Richtlijn 2003/109/EG van de Raad en tot intrekking van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad (hierna: de Verordening EU 2024/1347) die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest, beletten niet om een beschermingsverzoek op grond van oud artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk te verklaren (arrest Ibrahim e.a, punten 91-94 en arrest Jawo, punten 93-97).

2.3.5. Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoekster niet aantoonde dat haar levensomstandigheden in Duitsland de vereiste drempel van zwaarwichtigheid (zullen) bereiken en dat zij onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van haar verzoek in de weg staan. De Raad treedt volgende motieven van de bestreden beslissing bij:

“Met betrekking tot de situatie en levensomstandigheden van (terugkerende) begunstigen van internationale bescherming in Duitsland, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat de landeninformatie in dit verband (Country Report: Germany. Update 2022, AIDA/ECRE, April 2023 and available on: https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2023/04/AIDA-DE_2022update.pdf) niet toelaat om te besluiten dat elke (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming er blootgesteld zal worden aan een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die hem verhindert om te voorzien in zijn basisbehoeften.

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als verzoeker om internationale bescherming in Duitsland, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, geconfronteerd werd met bepaalde ernstige feiten en situaties omdat uw echtgenoot uw verzoek om te scheiden niet direct accepteerde (CGVS pp. 6-12), moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn.

Wat uw situatie als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland betreft, moet daarenboven worden benadrukt dat u geen concrete, soortgelijke ervaringen doet gelden.

U geeft weliswaar aan dat u in Duitsland wraak van uw toenmalige echtgenoot vreest, maar u kon in Duitsland telkens rekenen op gepaste bijstand van de Duitse autoriteiten. Zo werd u van Hannover naar een andere stad op ruim 100 kilometer van Hannover verplaatst, maar toen uw (intussen ex-)man ontdekte dat u in deze stad verbleef, werd een ander vrouwenhuis voor u geregeld in een stad op ruim 200 kilometer van Hannover. Bovendien kon u in het vrouwenhuis rekenen op sociale, juridische en psychologische bijstand (CGVS, pp. 5, 8-9). U kon bovendien scheiden van uw echtgenoot en genoot bijstand van een advocaat in dit proces, getuige de voorgelegde scheidingspapieren. Nog kon u in Duitsland tijdens uw zwangerschap telkens rekenen op medische bijstand (CGVS, p. 5), hetgeen ook uit het door u voorgelegde moederboekje blijkt. U hoorde enkel van uw zus dat J. met u zou willen afrekenen en u niet gerust zou willen laten (CGVS, p. 8), maar stapte nooit naar de Duitse politie in verband met uw ex (CGVS, p. 9) en u kende daarenboven geen persoonlijke problemen met hem nadat u hem verlaten heeft (CGVS, p. 8).

De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van uw moeilijke gezinssituatie als moeder met jong kind, doet hieraan géén afbreuk, aangezien u niet aantoonde dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95).

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.”

In haar aanvullende nota van 13 mei 2026 voegt de verwerende partij, op basis van het rapport AIDA/ECRE “Country Report: Germany. Update 2024” van 16 juni 2026, waarnaar de weblink is opgenomen, hier nog op goede gronden het volgende aan toe:

“Met betrekking tot de situatie en levensomstandigheden van (terugkerende) begunstigden van internationale bescherming in Duitsland, is verwerende partij van oordeel dat algemene rapporten met betrekking tot de situatie en levensomstandigheden van begunstigden van internationale bescherming in Duitsland waarop verwerende partij acht mag slaan, op zich niet toelaten om te concluderen dat elke (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming er op systematische wijze in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie verkeert of zal terechtkomen die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Verwerende partij heeft evenmin kennis van jurisprudentie van bijvoorbeeld het Europees Hof voor de Rechten van de Mens of arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in deze zin.

Verwerende partij stelt vast dat uit de bestreden beslissing genoegzaam kan blijken dat verzoekende partij niet tegemoetkomt aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en daaraan verbonden cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Europees Hof van Justitie. Verwerende partij verwijst hiertoe naar het geheel van de overwegingen in de genomen beslissing, waarin wordt volhard.”

De Raad treedt het geheel van bovenstaande motieven bij en kan niet anders dan vaststellen dat in het verzoekschrift hiertegen geen enkel dienstig en concreet verweer gevoerd wordt. Het enige wat verzoekster in dit verband aanhaalt is dat zij bij een eventuele terugkeer naar Duitsland vreest te worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling, hetgeen blijkens de pertinente en draagkrachtige motivering van de verwerende partij net niet wordt aangetoond. Waar zij aanstipt dat zij haar ex-man in Duitsland vreest, benadrukt de Raad dat deze vrees reeds genoegzaam en afdoende beantwoord is in de bestreden beslissing en dat verzoekster deze motivering geheel onverlet laat.

Ten overvloede beaamt de Raad dat verzoekster, met de enkele omstandigheid dat zij een moeder is met een jong kind, niet aantoont dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden die zijn verbonden aan haar status toegekend in Duitsland.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Duitsland, betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Duitse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de Europese Unie. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen aan wie internationale bescherming werd verleend binnen de Europese Unie. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat ook de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Duitse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling.

Verzoekster toont niet concreet aan dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Duitsland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Bovendien heeft verzoekster evenmin op concrete wijze aannemelijk gemaakt dat zij er moeilijkheden of incidenten met de daar aanwezige autoriteiten, overheden of burgerbevolking heeft gekend die kunnen worden aangemerkt als daden van vervolging of ernstige schade. Verzoekster maakt bijgevolg niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Hof van Justitie, noch dat zij zich niet langer onder de internationale bescherming, die haar in Duitsland werd verleend, kan stellen.

2.3.6. Het betoog van verzoekster in het verzoekschrift komt er in wezen op neer dat zij niet begrijpt waarom haar dochter N. wel als vluchteling werd erkend en zijzelf, op dezelfde dag, een negatieve beslissing kreeg. Zij wijst erop dat haar partner en dochter in België verblijven, dat haar partner niet zal toelaten dat zij het kind meeneemt naar Duitsland, dat zij haar kind niet in België kan achterlaten en dat zowel zij als haar dochter bij terugkeer naar Duitsland dienen te vrezen voor hun leven.

Wat dit laatste betreft, verwijst de Raad naar hetgeen hierover reeds onder punt 2.3.5. van dit arrest is gesteld.

In zoverre verzoekster aanvoert dat haar terugkeer naar Duitsland een inbreuk op haar gezinsleven zou uitmaken en dat artikel 8 van het EVRM geschonden is, wijst de Raad erop dat dat dit niet het voorwerp uitmaakt van de procedure voor de Raad en haar betoog niet dienstig is. De bestreden beslissing strekt er niet toe haar gezinsleven te verhinderen of te bemoeilijken, maar houdt enkel in dat haar verzoek niet-ontvankelijk wordt verklaard nu zij reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat. Bovendien betreft de bestreden beslissing geen verwijderingsbeslissing.

In de bestreden beslissing werd, het eerdere vernietigingsarrest van de Raad indachtig, rekening gehouden met de geboorte van verzoeksters kind in België en de inmiddels erkenning van dit kind als vluchteling. Er wordt op gewezen dat het in het eerdere verzoekschrift bij de Raad voorgelegde antwoord van Duitsland inzake verzoeksters terugname van september 2022 erop wijst dat zij en haar dochter N. niet worden teruggenomen door Duitsland omdat enkel zij en niet N. over een Duitse beschermingsstatus beschikt. Bovendien blijkt uit het antwoorddocument van Duitsland van maart 2022 – dit is voor de geboorte van N. – dat de Duitse autoriteiten verzoeksters terugleiding wel accepteerden. De commissaris-generaal besloot dan ook genoegzaam dat er geen enkele administratieve grond is die aantoonde dat verzoekster niet naar Duitsland, waar zij op 13 juli 2023 internationale bescherming werd toegekend, zou kunnen terugkeren. Dit is, in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt voorgehouden, geen voorbeeld van een blindelinge toepassing van de wet.

De verwerende partij besloot om het beschermingsverzoek van het kind afzonderlijk te behandelen, aangezien het geen bescherming kreeg in Duitsland.

Dat dit kind geen beschermingsstatus heeft in Duitsland en dus ook geen rechten als statushouder aldaar kan laten gelden, wordt bijgevolg niet betwist. Verzoekster toont niet *in concreto* aan op welke wijze de erkenning van haar dochter als vluchteling in België en haar verblijf alhier afbreuk doet aan de hogervermelde vaststelling dat zij niet aantoonde dat zij haar rechten en voordelen als statushouder in Duitsland niet (meer) kan laten gelden en dat zij bij terugkeer naar dat land in een situatie van materiële deprivatie zou terechtkomen. Er blijkt niet dat hierdoor sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid die het verzoekster dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig haar rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat zij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het Handvest. Dat haar kind geen beschermingsstatus heeft in Duitsland, neemt verder niet weg dat verzoekster zelf wel degelijk beschikt over rechten en voordelen als statushouder in Duitsland. Er wordt niet aangetoond dat de erkenning van haar kind als vluchteling in België, die geen beschermingsstatus in Duitsland heeft, de uitoefening van verzoeksters rechten en voordelen in dat land zou verhinderen of dat haar rechten als statushouder hierdoor niet zouden worden geëerbiedigd.

Het loutere feit dat verzoekster moeder is van een minderjarig persoon met Belgisch verblijfsrecht (en partner is van de vader, die eveneens legaal in België verblijft), betekent voorts geenszins dat de Belgische bevoegde instanties ertoe zijn gehouden om eveneens aan haar een internationale beschermingsstatus te verlenen louter en alleen omwille van het internationale beschermingsstatuut van een familielid, *in casu* haar kind (en partner). Elk verzoek om internationale bescherming dient integendeel op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij rekening wordt gehouden met de persoon van de verzoeker evenals de specifieke gegevens eigen aan het dossier op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming, in het bijzonder het gegeven dat verzoeksters verzoek niet-ontvankelijk kan worden verklaard omdat zij reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie en zij niet op concrete en individuele wijze heeft aangetoond dat deze bescherming niet effectief zou zijn. Noch het Verdrag van Genève, noch de Europese regelgeving, noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om op hun beurt een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van diens familieband met deze persoon.

In deze benadrukt de Raad dat het doel van de asielprocedure er niet in bestaat om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te horen bevestigen, noch om de haar kind of partner te laten overkomen. Wel heeft een asielprocedure als opzet internationale bescherming te verlenen aan personen die in hun land van herkomst een vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin koesteren of er een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, of zoals *in casu* na te gaan of verzoekster zich in de Europese lidstaat die haar reeds internationale bescherming verleende, *in casu* Duitsland, niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend. Tot slot herneemt de Raad dat de bestreden beslissing geen terugkeer- of verwijderingsbeslissing inhoudt, noch heeft de bestreden beslissing tot gevolg dat verzoekster van haar kind en partner wordt gescheiden. Nergens in de bestreden beslissing wordt gesteld dat zij hen moet achterlaten of dat haar kind of partner België moeten verlaten. De bestreden beslissing strekt er niet toe haar gezinsleven te verhinderen of te bemoeilijken, maar houdt enkel in dat haar beschermingsverzoek niet-ontvankelijk wordt verklaard nu zij reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat. Voorts toont verzoekster niet aan dat zij, die de vluchtelingenstatus heeft verkregen in Duitsland, haar gezinsleven aldaar niet zou kunnen voortzetten.

Eventuele verschillen in de wetgeving op dit punt tussen Duitsland en België bereiken als dusdanig niet de vereiste drempel van zwaarwegendheid. Bovendien toont verzoekster evenmin aan dat zij als persoon die internationale bescherming geniet in Duitsland in deze lidstaat geen gerechtelijke of andere stappen zou kunnen ondernemen indien zij meent dat haar recht op privé-en gezinsleven onder artikel 8 van het EVRM door deze beperkingen geschonden zou zijn. Ten slotte herinnert de Raad eraan dat een procedure gezinshereniging en een procedure verzoek om internationale bescherming twee onderscheiden procedures zijn met geheel andere en uiteenlopende doeleinden en voorwaarden.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet verhindert niet om een beschermingsverzoek niet-ontvankelijk te verklaren omdat internationale bescherming reeds door een andere lidstaat aan een verzoeker werd toegekend, wanneer die verzoeker de ouder is van een kind dat in België de vluchtelingenstatus geniet, zulks evenwel onverminderd de toepassing van artikel 23, lid 2, van de voormalige richtlijn 2011/95/EU (heden artikel 23, leden 1 en 4, van de Verordening EU 2024/1347) en de artikelen 7 en 24 van het Handvest (zie HvJ 22 februari 2022, C-483/20). Het staat verzoekster vrij gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van de familiale situatie. Dit betreft een bevoegdheid die uitsluitend de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt.

2.3.7. Verzoekster betwist de in de bestreden beslissing opgenomen motivering met betrekking tot de door haar tijdens de administratieve procedure neergelegde documenten niet en doet er bijgevolg geen afbreuk aan. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

2.3.8. Alles samengenomen is de Raad van oordeel dat verzoekster geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van haar niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat zij zich beroept op de beschermingsstatus die haar in Duitsland reeds werd toegekend. Het vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet op de specifieke omstandigheden van verzoekster verhinderen. Haar verzoek om internationale bescherming dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard. Gezien verzoeker internationale bescherming geniet in Duitsland is er in België geen behoefte aan internationale bescherming.

2.3.9. Aangezien verzoekster reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Duitsland die als toereikend werd beoordeeld, diende de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of zij nood heeft aan een dergelijke status. De beoordeling of verzoekster een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in haar land van herkomst dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden dat de aan haar toegekende bescherming in Duitsland effectief is, wordt ontkracht. Verzoekster is op dit punt in gebreke gebleven. De opgeworpen schending van artikel 1, A, van het Verdrag van Genève en van de oude artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet is dan ook niet dienstig.

2.3.10. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.11. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid uiteen te zetten waarom artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet in haar specifieke situatie niet van toepassing is en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken en komt wel degelijk de persoonlijke problematiek van verzoekster tegemoet. Het zorgvuldigheidsbeginsel is bijgevolg niet geschonden.

2.3.12. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van oud artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend zesentwintig door:

V. SERBRUYNS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN	V. SERBRUYNS
--------------	--------------